

Η σωτηρία των Φιλιατρών και άλλες θαυματουργικές επεμβάσεις του Αγ. Χαραλάμπους (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)



[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2klvAHi>]

Ο Κούνστερ σηκώθηκε τρέμοντας και ταραγμένος. Θυμήθηκε ότι είχε κι αυτός αφήσει πίσω οικογένεια. Το αίσθημα του ανθρωπισμού ξύπνησε για λίγο μέσα του και άρχισε να συλλογίζεται: Γιατί να γίνονται πόλεμοι, να σκοτώνονται άνθρωποι και να μένουν άθραφτοι, σαν τα σκυλιά; Γιατί να καίονται σπίτια και υποστατικά και σε μιά στιγμή να καταστρέφονται οι κόποι κι οι ιδρώτες μιάς ολόκληρης ζωής;

Προβληματίστηκε για λίγη ώρα αλλά και πάλι κυριάρχησε μέσα του το πνεύμα του φασισμού:

—Είπα θα την κάψω την πόλη και θα την κάψω!

Ένοιωθε το κεφάλι του βαρύ και ζαλισμένο απ' τον ανήσυχο ύπνο και τα φρικτά όνειρα.

Έκλεισε τα μάτια του πάλι για να κοιμηθεί, οπότε εμφανίστηκε για τέταρτη φορά ο Άγιος Χαραλάμπος και του λέει επιτακτικά και επίμονα:

—Πρόσεξε! Η πόλη δεν θα καεί και οι κάτοικοι δεν θα συλληφθούν. Είναι αθώοι. Το ακούς;

Τινάχτηκε πάνω ταραγμένος. Είχε πιστέψει πιά, πως κάποιος Άγιος, προστάτης των Φιλιατρών, προσπαθούσε να ματαιώσει το βάρβαρο σχέδιό τους. Με χέρια, που έτρεμαν, έπιασε το τηλέφωνο και κάλεσε το Στρατηγείο στην Τρίπολη. Με διστακτική φωνή άρχισε να αναφέρει στο Γενικό Διοικητή της Πελοποννήσου για την εφιαλτική νύκτα, που πέρασε και την περίεργη επέμβαση του Αγίου.



Εκείνος πήγε να βάλει τις φωνές, ότι οπωσδήποτε πρέπει να εκτελεστεί η διαταγή, και πάλι δίσταζε. Τι είχε συμβεί;

Το ίδιο βράδυ είχε παρουσιαστεί ο Άγιος και στον Γενικό Διοικητή της Τριπόλεως, όπως ακριβώς τον περιέγραφε και ο Αξιωματικός από τα Φιλιατρά και είχε δώσει την ίδια εντολή.

Τελικά λύγισε μπρος την καταπληκτική σύμπτωση των ονείρων και διέταξε:

—Γράψατε. Αναστέλλω την καταστροφή της πόλεως. Έλθετε αμέσως ενώπιόν μου αύριο μεσημβριαν.

Η πόλη των Φιλιατρών σώθηκε.

Η χαρά, που πλημμύρισε τις καρδιές όλων, σαν ανακοινώθηκε η ματαίωση της αποφασισμένης καταστροφής, δεν περιγράφεται. Αγκάλιαζε ο ένας τον άλλο και ξεχύθηκαν πανηγυρικά στους δρόμους, στην αγορά, στις πλατείες.

Ο Γερμανός Διοικητής των Φιλιατρών κάλεσε το πρωί δύο ιερείς και τους ανέφερε τα σχέδιά του και την σωστική επέμβαση του Αγίου ιερέα. Ρώτησε να μάθει, ποιός Άγιος προστάτευε την πόλη τους και με την συνοδεία των ιερέων και δύο άλλων στρατιωτικών, πήραν με την σειρά όλες τις εκκλησίες των Φιλιατρών. Ο Κούνστερ αναζητούσε ν' αναγνωρίσει τον Άγιο, που του μίλησε κατ' επανάληψη στον ύπνο

του. Όταν μπήκε στο ναό της Παναγίας και είδε σ' ένα προσκυνητάρι την μορφή του Αγίου Χαραλάμπους, συγκλονίστηκε ολόκληρος. Αναγνώρισε τον σεβάσμιο νυκτερινό του επισκέπτη και ντράπηκε για την απιστία του, για τις επανειλημμένες πεισματικές αρνήσεις του. Κατάλαβε ότι η ορθόδοξη πίστη μας είναι ολοζώντανη και ότι οι άγιοι δεν είναι απλά διακοσμητικά των ναών. Κάλυψε με τα χέρια του το πρόσωπό του και είπε μερικές προσευχές στην γλώσσα του.

Με έκσταση και ιερό ρίγος οι παριστάμενοι ιερείς και λαϊκοί παρακολουθούσαν την σκηνή, και όταν τελείωσε την προσευχή του, με συγκίνηση του ανέφεραν την άθληση του Αγίου Χαραλάμπους και τα πολλά του θαύματα.

Όταν μαθεύτηκε σ' όλη την πόλη το πανσωστικό αυτό θαύμα του Αγίου Χαραλάμπους, έσπευσαν όλοι να προσκυνήσουν τον μεγάλο προστάτη τους και να ψάλλουν ευχαριστήριες δοξολογίες. Όλη την ημέρα οι καμπάνες κτυπούσαν γιορταστικά και διαλαλούσαν την μεγάλη χαρά των Φιλιατρών, επί πολλές δε ημέρες πλήθη χριστιανών από τα γύρω χωριά και πόλεις συνέρρεαν σε παλλαϊκό προσκύνημα του θαυματουργού Ιερομάρτυρα.

Ο Άγιος Χαραλάμπος τήρησε τις υποσχέσεις του προς τον Γερμανό φρούραρχο των Φιλιατρών. Τόσο ο ίδιος όσο και όλοι οι άνδρες της φρουράς, όταν τελείωσε ο πόλεμος, επέστρεψαν στα σπίτια τους, χωρίς να πάθει κανένας τους τίποτε.

Ο Κούνστερ γύρισε ξανά στην οικογένειά του, αλλά δεν λησμόνησε το συγκλονιστικό περιστατικό των εμφανίσεων του Αγίου Χαραλάμπους.

Δύο χρόνια αργότερα αποφάσισε να έρθει οικογενειακώς στα Φιλιατρά για την γιορτή του Αγίου Χαραλάμπους. Την παραμονή τον είδε πάλι στον ύπνο του και του είπε να πραγματοποιήσει το ταξίδι του, γιατί οι κάτοικοι των Φιλιατρών θα τον δεχτούν με πολλή χαρά. Με μικρή καθυστέρηση έφτασε στις 11 Φεβρουάριου, δηλαδή μιά ημέρα μετά τον πανηγυρικό εορτασμό της μνήμης του.

Όταν τον είδαν οι Φιλιατρινοί, τον υποδέχτηκαν συγκινημένοι και για να τον τιμήσουν γιόρτασαν πανηγυρικά και την δεύτερη ημέρα.

Και για πολλά χρόνια, την ημέρα της γιορτής του Αγίου Χαραλάμπους ο παλιός Φρούραρχος των Φιλιατρών πήγαινε εκεί, για να προσευχηθεί με τους Φιλιατρινούς και να ευχαριστήσουν μαζί τον Προστάτη τους, που έσωσε αυτούς μεν από την φωτιά, τις σφαγές και τα στρατόπεδα συγκεντρώσεων, εκείνον δε από τα δεινά του πολέμου και κυρίως από τον επικίνδυνο λοιμό της απιστίας.

Ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης αφηγείται στο βιβλίο του «Ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης» την παρακάτω εμφάνιση του Αγίου Χαραλάμπους:

«Ο τότε Πατριάρχης του Οικουμενικού θρόνου είχε σε ευλάβεια τον Άγιο Αρσένιο, τον Χατζεφεντή, όπως τον αποκαλούσαν όλοι, και πολλές φορές του έγραφε να κάνει προσευχή για τον Οικουμενικό θρόνο, και ο Χατζεφεντής έπαιρνε τον Πρόδρομο —τον ψάλτη— και έκαναν ολονυκτίες στην Παναγία ή στον Άγιο Χρυσόστομο.

«Μιά φορά στη μνήμη του Αγίου Χαραλάμπους», έλεγε ο Πρόδρομος, «πήγαμε στην Παναγία να κάνουμε ολονυκτία. Όταν φθάσαμε στους Αίνους, βγήκε και ο Χατζεφεντής από το Ιερό, για να ψάλουμε μαζί. Ενώ ψάλλαμε στο ίδιο αναλόγι, βλέπω ξαφνικά έναν ασπρομάλλη Γέρο στο απέναντι αναλόγι, ο οποίος ήταν σκυφτός και ακουμπούσε στην πατερίτσα του, και άρχισα να τρέμω από ευλάβεια. Ο Χατζεφεντής, όταν με είδε να τρέμω, με ρώτησε:

—Μήπως κρύνεις;

Και εγώ του είπα «όχι» και του έδειξα τον ασπρομάλλη Γέρο που ήταν απέναντί μας. Ο Χατζεφεντής δεν τaráχθηκε καθόλου και του μίλησε Τουρκικά.

—Ελάτε να ψάλουμε μαζί.

Ο ασπρομάλλης Γέροντας όμως δεν απάντησε, παρά μας έκανε νόημα να συνεχίσουμε μόνοι μας. Επειδή εγώ δεν πρόσεχα πιά στο βιβλίο, αλλά κρυφοκοιτούσα τον Γέρο εκείνο και ο νους μου ήταν σ' αυτόν, αυτό είχε δημιουργήσει χασμωδία και ο ασπρομάλλης αναγκάσθηκε να φύγει. Φεύγοντας δε, τον είδαμε να εξαφανίζεται στην μικρή λίμνη του Αγιασμού, και τα νερά του Αγιασμού να πετιούνται μέσα στον Ναό.

Ο Χατζεφεντής είπε ότι ο ασπρομάλλης εκείνος Γέρος ήταν ο Άγιος Χαράλαμπος.

Τελειώσαμε και την Θεία Λειτουργία και μετά πήγαμε στο χωριό και εκεί διηγήθηκα το γεγονός. Τότε πολλοί Φαρασιώτες έτρεξαν στο εξωκκλήσι της Παναγίας και πήραν με ευλάβεια από το αγίασμα, που είχε πεταχθεί μέσα στον Ναό από το θαύμα του Αγίου».

Μετά από το γεγονός αυτό ο Χατζεφεντής έμεινε έγκλειστος στο κελλί του σαράντα ημέρες για να επιδοθεί απερίσπαστος στην προσευχή και στην ευχαριστία για την ουράνια επίσκεψη.

Θαύματα που μαρτυρεί ο άγιος Γέροντας Ιάκωβος:

Ο αγιασμένος Γέροντας Ιάκωβος, ηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαβίδ Ευβοίας, ο οποίος κοιμήθηκε οσιακά στις 21 Νοεμβρίου του 1991, έτρεφε ιδιαίτερη ευλάβεια στον θαυματουργό προστάτη του Άγιο Χαράλαμπο.

«Κάποτε», διηγήθηκε ο Γέροντας Ιάκωβος, «όταν ήμουν μικρό παιδί, έπαθα τέτοιο σοβαρό κρυολόγημα, που έπεσα στο κρεβάτι με μεγάλη δύσπνοια και φοβερό πόνο στην αριστερή πλευρά του θώρακα. Γιατρός στο χωριό δεν υπήρχε και η μόνη καταφυγή μας ο Θεός και οι Άγιοί Του. Είχαμε στο σπίτι μας μιά μικρή ασημένια εικόνα του Αγίου Χαραλάμπη, θαυματουργή, έως εξακοσίων ετών, που τη φέραμε από την Μικρά Ασία πατρογονικό κειμήλιο. Η μητέρα μου λοιπόν, έκανε πολλή προσευχή και μετάνοιες παρακαλώντας τον Άγιο. Τότε βλέπω ένα χέρι ιερέως από τον καρπό και κάτω, να περνάει πάνω από το κεφάλι μου, να κατεβαίνει στο στήθος μου στο σημείο που πονούσα, όπου με σταύρωσε και με χάιδεψε. Αμέσως πέρασε ο πόνος και η δύσπνοια και έγινα καλά. Λέω τότε στην μητέρα μου:

—Μητέρα, είδα ένα χέρι ιερέως που με σταύρωσε και με χάϊδεψε και είμαι καλά. Όλα πέρασαν. Μάλιστα της είπα, ότι το χέρι ήταν τριχωτό στον καρπό· με τόση λεπτομέρεια το είδα.

—Παιδί μου, μου είπε η μητέρα μου, ήταν ο Άγιος Χαραλάμης που ήρθε και σε θεράπευσε. Τη σημερινή ημέρα να την τιμάς πάντοτε -ήταν του Αγίου Αποστόλου Θωμά, όταν έγινε το θαύμα- γιατί ήσουν νεκρός και αναστήθηκες».

«Ως στρατιώτης -διηγείτο ο Γέροντας - είχα μαζί μου πάντοτε το θαυματουργό εικονισματάκι του Αγίου Χαραλάμπη.

Μιά φορά ήμουν σκοπός σε μιά περιοχή του Πηλίου και έπρεπε να προσέχω κάθε ύποπτη κίνηση στην ορισμένη περιοχή της ευθύνης μου. Καθόμουν λοιπόν μπροστά στο οπλοπολυβόλο, έβγαλα το εικονάκι του Αγίου Χαραλάμπη, το τοποθέτησα πάνω στο όπλο και είπα στον Άγιο:

—Τώρα Άγιέ μου, φύλαξε εσύ σκοπός. Πρόσεξε την περιοχή μου από εκεί έως εκεί. Του έδειχνα το μέρος της ευθύνης μου, κι εγώ αμέριμνος προσευχόμουν.

Πράγματι η χάρη του Αγίου ήταν εκεί! Έτσι πέρασαν οι αντάρτες από μπροστά μου κρυμμένοι μέσα σ' ένα κοπάδι πρόβατα. Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος· ένας από αυτούς σκέφτηκε και είπε και στους άλλους να έρθει από πίσω και να με σκοτώσει. Ο Άγιος όμως ένευσε στην καρδιά κάποιου άλλου από τους συναδέλφους του και τον εμπόδισε λέγοντάς του:

—Άσ' το το παιδί, τι μας έφταιξε; Μην τυχόν μάλιστα κινδυνεύσουμε χωρίς σοβαρό λόγο.

Έτσι—έλεγε ο Γέροντας— σώθηκα με τις πρεσβείες του Αγίου. Τον κίνδυνο που πέρασα και όσα προανέφερα μου τα είπε ο τσοπάνης, όταν πέρασε την άλλη μέρα πάλι από μπροστά μου».